

ELENA

DM

Elena a shortened version of
Verraten Verkauft – Errettet Erkauft by Ilona Miler

Originally published in German under the title
Verraten Verkauft – Errettet Erkauft by Ilona Miler
© 2021 by Ilona Miler

Elena
© 2021 by Ilona Miler for the Hungarian edition.
Translated by permission. All rights reserved.

Translator: Erzsébet Hornyák
Editor: Ildikó Kóber
Layout: MediaWorks a ministry of OM, om.org/mediaworks
Design & Illustrations: Sabrina Rageth, MediaWorks

This is a joint project between Ilona Miler and MediaWorks.

Names have been changed to protect individuals' privacy.

Ha te is áldozat vagy, keresd bátran Ilonát:
Ilona Miler, Vienna: Instagram: [ilona_leanemiler](https://www.instagram.com/ilona_leanemiler)
Email: ilona4him@gmail.com

Egy szállóban voltunk, Marseille-ben, a régi kikötőben, ott állt köztem és a koszos szoba ajtaja között. Rossz előérzetem volt, de követtem a klienst. Üres kézzel nem mehettem vissza Joe-hoz és aznap nem volt még ügyfelem. Bezártuk az ajtót, nekiláttunk a dolgunknak, mikor hirtelen előkapott egy kést és azt mondta, hogy öljem meg vagy ő öl meg. Odaadta a kést, megpróbáltam kidobni az ablakon, de a zsalugáterek be voltak hajtva és a kés visszapattant róluk, vissza a szobába.

Öt éve árultam a testemet, nem láttam semmilyen kiutat, hogy megszabaduljak a fogvartatómtól, aki gátlástalanul kizsákmányolt. Hogy keveredtem ebbe a slamasztikába?

Néha eszembe jutnak nagyapám szavai: „Anyád egy kurva és te is az leszel.”. Törvénytelen gyerek voltam. Apámat soha nem ismertem; a második világháború után Németországban állomásozó amerikai katona volt. Még a születésem előtt visszament az Egyesült Államokba, magára hagyva a várandós anyámat. Nagyapa dühös volt anyámra, aki szégyent hozott a családra. A nagyszüleimnek fontos volt a látszat. Sokat szenvedtek mindkét háborúban. A második világháború után kitoloncolták őket Csehszlovákia német lakta területéről, nincstelen menekültként kezdtek új életet Németországban. Keményen dolgoztak, hogy jó munkájuk és otthonuk legyen.

Anyám a születésem után hozzáment egy gazdag gyáros fiához. Az új férj sajnos nem nagyon kedvelt engem, így egy árvaház bölcsődéjébe küldtek. A nagyapám lassan rájött, hogy nem szívesen látnak anyám új családjában, hazavitt magukhoz és örökbefogadott. Szigorú volt, de a

kezdeti években – még az általános iskolás évek alatt is – sokat mókáztunk. Jó tanuló voltam, jó osztályzatokat kaptam. Büszke volt rám, és azt szerette volna, ha jó oktatásban részesülök, így elküldött egy bentlakásos intézménybe. Közben sajnos összevesztem anyámmal, ráadásul az iskolában megvádoltak – hamisan –, hogy lopok. Elkezdtem befelé fordulni, és a jegyeim leromlottak. Nagyapa magából kikelve vitt haza. Visszahúzódtam. Hogyan tudtam volna elmagyarázni neki, hogy mi történik velem?

Ekkor szabadult csak el a pokol. Nagyapa magas, erős ember volt. A máskor kedves kék szemekből jeges pillantások néztek rám. Egyre többször volt dühös, a feje kivörösödött az üvöltéstől. Szitkozódott és mindenféle névvel illetett. „Nyomorék!”, „Te kalap szar!”, „Undorító korcs!”, „Egyszer kidoblak innen!”.

Ilyenkor mindig lebénultam, a félelemtől moccani sem mertem. Nem tudtam elfutni és nem tudtam mit felelni. Sajnos ez később is visszatérő motívum volt az életemben. Amikor olyanra kényszerítettek, amit gyűlöltem, olyankor lefagytam. A lelkem megsérült. Nem voltak belső határait, mindenki úgy gyalogolt át rajtam, ahogyan csak akart.

A naplóm tele volt koponya és fekete pók rajzokkal. Szerettem volna elmenekülni, de nem mertem, mert a rendőrség – ha megtalál – újra hazavitt volna, és a helyzet tovább romlott volna. Gondoltam öngyilkosságra is, de egy osztálytársnőm akkoriban próbálta elvetni az életét és nem halt meg, de a lenyelt méregtől kihullott a haja. Nem volt bátorságom megtenni.

Nagyapa továbbra is dühöngött, nagymamával is gonoszul bánt. Volt egy szívinfarktusa, majd a kórházban egy másik, és meghalt.

HIPPI ÉVEK

Az életem azonnal más irányt vett. Hirtelen szabad voltam és sok pénzt örököltem. Akkoriban érkezett a hippí mozgalom Amerikából Európába, és teljesen magával ragadott. Bőszárú farmert hordtam, bő, színes blúzokkal, és a hajamba fejpántot kötöttem – mint az amerikai őslakos indiánok. Egy rózsával hímzett takaró közepébe lyukat vágtam és a vállamra vetve poncsóként hordtam. Egy nagy zöld esernyővel jártam mindenhova, vízpipát szívtam, és más hippikkel találkoztam a parkban. Együtt cigarettáztunk, ittunk, szívtunk, gitároztunk, világmegváltó témákról beszélgettünk. Tekintve, hogy nekem volt pénzem, én vettem az ételt és a cigarettát, s hirtelen nagyon népszerű lettem.

Charles-t a parkban ismertem meg. Helyes, fekete hajú srác volt napbarnított bőrrel és gesztenyebarna szemekkel. Szerelem volt első látásra. Életemben először volt velem kedves egy

férfi, és sok közös volt bennünk: mindkettőnket érdekelt a festészet, a zene és szerettünk olvasni. „Szeretkezz, ne háborúzz” – hirdette a korabeli szlogen, így néhány hónap ismeretség után lefektünk egymással.

A stoppolás bevett szokás volt a hatvanas, hetvenes években. Elmentünk Olaszországba, a tengerparton aludtunk, és leginkább csak kenyeret meg görögdinnyét ettünk. Anyukám aggódott értünk és örült, amikor visszatértünk Németországba. Charles kommunista volt, én meg katolikus. Ő úgy gondolta, hogy a vallás ópiumként hat az emberekre, én pedig egy nagyon távoli Istenben hittem. Félni kellett ezt az Istent, hiszen feljegyezte az összes hibánkat és bűnünket, hogy egy nap majd vezekeljünk mindezért a purgatóriumban. Charles is és én is kerestük az élet értelmét. Voltak, akik azt mondták, hogy Istent egy elefánthoz lehet hasonlítani: egyik lába az iszlám, másik a kereszténység, harmadik a buddhizmus, negyedik a hinduizmus. Valahol mélyen éreztem, hogy ez így nem igaz.

Charles egyszer elvitt egy farmra, ahol egy különleges csoport alternatív életmódot folytatt. Egy Jack nevű embert kerestünk. Korábban sokat lógott velünk a parkban és heroinfüggő

volt. A szőke, göndör fürtjei és a bőrből készült fejpántja megvolt még, de megváltozott, és már nem drogozott. Megérintett a finom jelleme és végignézttem, ahogy megmossa a lábát egy idősebb gazdálkodónak, majd ételt szolgál fel neki. Evés előtt imádkozott, és azt éreztem, hogy nem a falhoz beszél, hanem valaki hallja is ezt.

Jack elmondta, hogy Jézus megszabadította a drogoktól, és hogy a Bibliát olvasva én is találkozhatok vele. Mély benyomást gyakorolt ránk a benne végbemenő változás, és Charleszal együtt elkezdtük olvasni a Bibliát.

Valamikor akkoriban újra darabjaira hullott az életem, mert kiderült, hogy tripperem van – a nőgyógyásznál jöttem rá, hogy Charles megcsal; több nővel is. „Hogy maga milyen naiv! Nem tudja, hogy ez szexuális úton terjedő betegség?” – kérdezte az orvos. Szerettem volna elsüllyedni.

Amikor szembesítettem Charles-ot, megígérte, hogy többet nem csal meg. Együtt maradtunk és arra jutottunk, hogy ne csak együtt legyünk, hanem házasodjunk össze. Jó keresztények akartunk lenni. Egy ház felső emeletén béreltünk lakást, a nagy padlásra teregettem a ruhákat. Hamarosan több barátunk is nálunk lakott – akiket a parkban ismertünk meg –, együtt töltöttük

az időnket és gitároztunk. Charles dolgozott, ő kereste a pénzt. Én sütöttem, főztem és takarítottam mindenki után. Nem jártunk gyülekezetbe, de többeket elhívtunk egy kávézóba, ahol volt istentisztelet is – egy amerikai lelkipásztor hirdette az Igét.

Charles egyszer bemutatott engem egy helyes fiatalembernek, Joe-nak. A konyhaasztalunknál ültek, amikor hazajöttem. Nem hippí volt, hanem egy jólöltözött ember. Szeretett kigombolt ingben járkálni és jól látszott a kisportolt teste. Marlon Brandora hasonlított. Gyakran mélyen a szemembe nézett, amitől kényelmetlenül éreztem magam. Házasság voltam! Megszoktam, hogy nálunk lóg, és idővel meg is kedveltem. Tudta, hogyan nevettesen meg. Segített a ház körül, és azon kaptam magam, hogy

**Joe befolyásolni próbált,
hogyan rossz férfihoz
mentem feleségül.**

egyre jobban vonzódom hozzá. Charles eközben dolgozott és hozta haza a pénzt. Joe még azt is megjátszotta, hogy befogadta Jézust a szívébe. Elkezdett hatást gyakorolni rám, elkezdte mondogatni, hogy nem a megfelelő emberhez mentem hozzá.

Egy nap az ablakpárkányon ült, beszélgettünk, mikor hirtelen elkapott és elhúzott az ablaktól. Az ablak
tükröződésemben **Annyira lenyűgözött, hogy az**
észrevett egy **volt a benyomásom James**
puskát, a golyó **Bond lépett be az életembe és**
pont mögöttünk **ő maga szeret engem.**
csapódott a falba.

Kirohant megkeresni a gyilkost, majd golyóval a karjában jött vissza. Megpróbálta kivenni, de nem sikerült. Elfertőződött a seb és ki kellett hívni az orvost. Ekkor tudtam meg, hogy nemrég szabadult és feltételes szabadlábon van. Az orvos kihívta a rendőröket és visszavitték a börtönbe. Az anyukájával elmentünk meglátogatni.

Egy darabig még bent volt. Amikor újra szabadult, visszajött hozzánk. A padlásan gyakorolt karatézni, az ujjbegyével törte össze a téglát. Volt egy összecsukható zsebkése, a célba dobást is gyakorolta. Nagyon jól ment neki.

A pásztor és a felesége figyelmeztettek, hogy nincs rám jó hatással Joe, de nem akartam rájuk hallgatni. Oda voltam érte.

Joe újra és újra elmondta, hogy nem Charles való hozzám. Az Isten terve, hogy az ő felesége legyek. Gyönyörű képet festett a közös jövőnkéről.

Apró ajándékokat kaptam tőle. Olyannyira lenyűgözött, hogy szinte azt hittem, ő maga James Bond, és Bond engem szeret! Még Joe édesanyja is figyelmeztetett, hogy ne szeressek bele, de már késő volt.

Ekkor kiderült, hogy Charles gyermekét várom.

MENEKÜLÉS KÖZBEN

Néhány héttel később Joe megkérdezte, hogy elutaznék-e vele. Nem akartam elveszíteni, így ígent mondtam anélkül, hogy tudtam volna, merre megyünk. Meglátogattuk a nagymamámat, hogy pénzt kérjünk tőle. Mondtam, hogy adja el a zongorámat. Ezután Lichtensteinbe mentünk, ahol vettünk egy pisztolyt, majd tovább vitt az utunk. Ekkorra elszigetelődtem másoktól, és teljes mértékben Joe-tól függtem. Eltávolodtam a férjemtől, a családomtól, a barátaimtól, egy idegen országban voltam, amelynek még a nyelvét sem beszéltem.

Joe bűnöző oldala aggasztott, ugyanakkor lenyűgözött. Megtestesítette a kalandot és a veszélyt, pont beleillett a nagyapám szabályai alatt élve felépített kis légváramba. Szerettem a kalózokról és lovagokról szóló történeteket, akik végül elnyerték a szép hölgyet. Legbelül megszólalt egy hang, hogy hagyjam ezt abba, nincs ez így rendjén, de nem akartam meghallani.

Végigstoppoltunk Svájcban és Franciaországon. Joe teljesen a hatalma alá kerített; odáig jutottunk, hogy mindent elhittem neki. Jól tudott

történetet mesélni.

**Teljes hatalma volt
felettem, és eljutottam
arra a pontra, ahol
elfogadtam mindent,
amitmondott.**

Az egyik ilyen volt, hogy egy barátjával kiraboltak egy illegális kaszinót. Ez a barát Marseille-ben várt rá, hogy odaad-

ja a lopott pénz rá eső részét. Ha ez megvan, összeházasodhatunk.

Marseille-ből továbbmentünk Spanyolországba, mert Joe azt állította, hogy a barátja azóta már ott él. Barcelonába érkezve egy olcsó hotel-szobát béreltünk, és az ott felszolgált kevéske kis reggeliből éltem egész nap. Csalódottságában Joe azt találta ki, hogy hívjuk fel a nagymamát és mondjuk azt, hogy balesetet szenvedtünk. Mondjam azt, hogy ő kórházban van és szükségünk van pénzre. Telefonáltam és nagymama küldött is pénzt.

Barcelonából eljutottunk Malagába és Joe elmondta, hogy a barátja most Algériában van. Komppal átmentünk Marokkóba – egy iszlám országba –, ahol minden reggel ötkor az imára hívó müezzín éneke ébresztett. Joe eladta minden

ékszerünket, a jegygyűrűmet is, majd újra rávett, hogy hívjam fel a nagymamámat egy kitalált történettel. Ismét kaptunk pénzt.

Algériáig nem jutottunk el. Egy Németországot ért terrortámadás, és a növekvő marokkói zavargások miatt visszamentünk Európába az utolsó, még induló komppal. Egy kis spanyol faluban kötöttünk ki, egy olcsó motelben.

PROSTITÚCIÓ

„Nem lesz már meg az a pénz, és megint leégtünk. Nem tudok tovább így élni, nem tudok rólad és a babáról gondoskodni” – mondta Joe aznap este. „Talán menj vissza Németországba és várj meg, hogy szerezzek egy kis pénzt, amivel támogatni tudom majd a családjunkat.” Ekkora azonban már teljes mértékben tőle függtem, el sem tudtam képzelni, hogy nélküle éljek. Hazudtam a nagymamámnak és elhagytam a férjemet. Nem tudtam volna visszafizetni a kölcsönt és nem tudtam, hova mennék Németországban. „Van még egy más megoldás is, de nem akarlak erre kérni. Vár lent öt férfi a hallban, hajlandók fizetni, ha lefekszel velük. Döntsd el te, én nem akarlak erre kényszeríteni.” Tudta, hogy nem tudok neki nemet mondani. „Talán nagymama is küldene még pénzt egy vonatjegyre, ha azt akarod.” Pontosan tudta azt is, hogy azt többet nem teszem meg.

„Elena, döntened kell! Odalent nem fognak örökké várni. Itt a lehetőség, hogy szép jövőnk legyen.”

Lementem és az öt férfivel a tengerpart felé vettük az irányt. Noha azt mondogattam magamnak, hogy csak a testemet kapják meg, a szívemet és a lelkemet nem, valami meghalt bennem azon az éjszakán.

Joe már előre megkapta tőlük a pénzt, én egy fillért sem láttam belőle. Teljesen az irányítása alá kerültem – így indultak a prostitúcióval töltött hosszú évek.

Nem maradhattunk tovább a faluban. Joe megszervezte, hogy két férfi autóval elvigyen minket egy turistáktól hemzsegő helyre, és egy felkapott hotelben foglaltunk lakosztályt. Az odaútert – fizetségként – le kellett feküdnöm az egyik férfivel, míg Joe úszónadrágban ült a fürdőkádban és a másikkal beszélgetett. Joe még aznap este elvitt egy előkelő étterembe és megpróbált lenyűgözni. Csodaszép jövőt vázolt fel, én azonban szomorú voltam, rosszul éreztem magam, és nem élveztem az estét.

Gondosan nyírt bajuszával és hajlakkal beállított frizurájával Joe mindig jól nézett ki. A körmei ápoltak voltak, két platina gyűrűt viselt és egy drága Rolex órát. Volt neki olyan fényvisszaverő napszemüvege is. Márkás ruhákat hordott, rá szabott öltönyöket, Samsonite akatáskát, BMW emblémás kulcstartót és arany öngyújtót – megpróbált nagyon úriember lenni. Jól ismerte a drága borokat és az ingyenc falatokat. Magabiztos sármjával még a legnemesebb helyeken is elhittek neki minden hazugságot.

Másnap megtanította, hogyan áruljam a testem: „Soha ne menj az ügyfél lakására, mindig csak hotelbe menjetek. Előre kérd el a pénzt, és minden plusz szolgáltatásért kérj több pénzt. Ha valaki óvszerrel akar szexelni, azért külön kell fizetnie. Vedd szemügyre a lehetséges klientset. Milyen órája van? Ha csak egy olcsó, ne is foglalkozz vele, nem éri meg. Vess be apró trükköket: vegyél elő egy cigarettát és kérd meg, hogy adjon tüzet. Ha ad, finoman simítsd végig a karját, és nézz mélyen a szemébe. Az étteremben véletlenül érh hozzá a lábához.” Ezekén kívül még egy sor utasítást kellett követnem.

Másnap reggel annyi pénzt kaptam tőle, hogy egy kávét vehessek magamnak és azt mondta,

ha éhes vagyok, hívassam meg magam. Ki kellett mennem a főútra, és stoppal arra a helyre menni, ahol eladtam magam. Ez néha az úton történt, néha pedig a főút melletti kávézóban. Általában az volt az első kliensem, aki éppen felvett, hogy kivigyen.

A túlélés érdekében megtanultam spanyolul. Ha nem vittem haza elég pénzt, Joe azzal büntetett, hogy nem szólt hozzám. Depressziós lettem. Még soha életemben nem voltam olyan magányos és boldogtalan. Megrekedtem, hiszen azt hittem, hogy nem mehetek vissza Németországba. Anyukám levélben közölte velem, hogy számára meghaltam és soha többet nem akar engem látni. Úgy gondoltam, hogy a munkám miatt elkövettem a Bibliában olvasható megbocsáthatatlan bűnt. Olyan volt, mintha egy nagy fekete lyukba estem volna, ahonnan nincs kiút.

Egyszer, amikor ismét a főút mellett álltam, figyeltem a mellettem elhúzó nagy, hangos kamionokat. Csak egy lépést kellene tennem és vége lenne az életemnek. Bocsánatot kértem a méhemből fejlődő babától, hogy velem együtt hal meg. Azt is elmondtam neki, hogy nem tudok tovább így élni, és kiutat sem látok. Ekkor elkapott egy érzés, mintha egy halk hang beszélt

volna velem: „Várd meg a nap végét, figyeld, hogy mi történik ma.” Jó, gondoltam, holnap is lesz nap, akkor is meghalhatok.

Beléptem a kávézóba, ahol gyakran megfordultam: ott szoktam az ügyfeleket várni. Mellém telepedett egy nő két kisgyerekekkel. Fizettem a számlájukat és azonnal feltűnt, hogy ő is „Jézus rajongó” – akkoriban igen népszerű csoport voltak. Megkérdezte, hogy ismerem-e Jézust. Igennel válaszoltam, de hozzátettem, hogy nem keresztényként élek és már soha nem is lehetek az. „Isten szeret és még mindig az ő lánya vagy, akkor is, ha engedetlen vagy. Mindig szeretni fog” – felelte. Nem sokáig maradt, és soha nem tudta meg, hogy aznap reményt adott s megmentette az életemet.

Akkorra Joe az életemnek már minden apró részét uralta. Megmondta, hogy milyen ruhát hordjak és mit egyek. Feketére festette a hajamat. Társaságban mindig a titkárnőjeként mutatott be. Nem tudhattam merre jár, mit csinál, és mennyi pénzünk van még. Kétes ügyletekbe bocsátkozott. Előfordult, hogy sokat keresett, de azt el is játszotta.

Arra kényszerített, hogy a terhességem kilencedik hónapjáig áruljam magam. A szülés után folyamatosan fogamzásgátlót szedtetett velem,

hogy soha többet ne eshessek teherbe. Kétszer erőszakos is volt. Rájött, hogy az esik a legroszszabbul, ha bántja az időközben örökbefogadott kóborkutyámat.

**Hogy túléljem,
egy fantáziavilágba
menekültem,
az újságosbódékban
vásárolt olcsó szerelmes
történeteket vagy
krimiket olvastam.**

Semmit nem hittem már el neki, de nem tudtam tőle szabadulni. Nem tudtam, merre mehetnék, megrekedtem. Az újságosnál vett olcsó ponyva-

regényeket és thrillereket olvastam, hogy egy fantáziavilágba menekülhessek. Egyszerűen nem tudtam az aktuális helyzetemmel foglalkozni, mert úgy éreztem, hogy beleőrülök.

A félelem lett a leghűbb társam.

Félelem! Egyszer az egyik kliens letért a főútról, és felment egy meredek hegyi úton. Bepánikoltam, és kértem, hogy álljon meg, de ő egyre gyorsabban hajtott. Megpróbáltam kinyitni az ajtót, de nem sikerült. Megragadtam a kormányt és majdnem a szakadékba zuhantunk. Remegve állt meg, és kiengedett egy domb alján.

Félelem! Egy másik ügyfél felmutatta a rendőrigazolványát. Borzasztóan bánt velem.

Félelem! Nem mertem pénz nélkül hazaállítani, így kétszer is elmentem a kliens házára. Azonnal meg is bántam mind a kettőt. Az első alkalommal a férfi nem akart elengedni. Amikor végre elszabadultam, alig tudtam járni. A második alkalommal a kuncsaft egy perverz volt és csúnyán megerőszakolt.

A terhességem alatt egy vizsgálaton sem voltam, és fogalmam sem volt, hogy milyen lesz szülni. Nem készültünk az új jövevény érkezésére. Amikor elfolyt a magzatvizem, bepánikoltam. Elkezdődtek a fájások, és Joe hívott egy taxit, hogy vigyen be a kórházba.

Isten gondoskodott a kisbabámról. A melletttem lévő szobában az anyuka azt hitte, hogy lánya lesz, de kislány született. Csak rózsaszín holmikat vásárolt neki, így nekem adta mindet... ingyen.

Joe nem fizetett a hotelben az ott tartózkodásunkért, és a szülés után arra kényszerített, hogy fekjek le a menedzserrel. Megpróbáltam nem sírni, de rettenetesen fájt.

Azt mondta Joe, hogy ő majd vigyáz Maria-ra, amíg én dolgozom, de nem tartotta be az ígéretét. Arra értem haza, hogy vigasztalhatatlanul sír a baba. Szívet tépő volt hallani. Maria súlyos beteg lett, orvoshoz kellett vinni. Teljesen kétségbeestem, nagyon sajnáltam szegényt.

Egy taxis mesélt nekem egy párról, akinek nem lehetett gyereke. Kétségbeesetten szerettek volna kisbabát. Esetleg örökbe adnám nekik Maria-t? Borzasztó harc dúlt bennem. A gyermekem beteg volt, és nekünk nem volt pénzünk. Nem tudtuk fizetni a hotelben bérelt lakosztályunkat. Nem tudtam egyszerre dolgozni és a babáról is gondoskodni. Milyen jövő vár erre a gyerekre, ha velünk marad? Mindig elítéltem az anyámat, amiért nem kellettem neki, és most tegyem én is ezt? Joe felvázolta az örökbeadás minden előnyét, és addigra rég megtört bennem a küzdeni akarás. Nem tudtam ellentmondani, pedig belül hangosan üvöltöttem, hogy NEM!

Egy hónapos volt Maria, amikor az örökbe fogadó anya karjaiba tettem. Zokogtam és úgy éreztem, hogy kitépték a szívemet. És ekkor megszűnt minden érzésem. Nem voltak érzelmeim – nem örültem, nem voltam szomorú, nem voltam mérges, egyáltalán nem éreztem semmit. Kővé vált a szívem, és nem gondolkoztam tovább. Egyik napról a másikra léteztem.

A nagymamám sejtette, hogy valami nincs rendjén, attól tartott, hogy prostituáltként dolgozom. Rossz előérzete támadt, így hát nyolcvan évesen, anélkül, hogy bárkinek egy szót szolt volna, repülőre ült és eljött meglátogatni min-

ket. Látni akarta a dédunokáját. Felhívtam az örökbefogadó szülőket, akik megengedték, hogy meglátogassuk őket. Maria jó kezekben volt, nagyon szerették, különösen az új apukája. Távozáskor elmentünk a ház külső ablaka alatt. Benéztem és láttam, ahogy a férfi Maria-val a karjában táncol. Mindketten nevettek és jól érezték magukat. Ez a kép beleégett az emlékeimbe és sokszor nyújtott vigaszt.

Joe olyan hatással volt rám, hogy eszembe sem jutott a nagymamámmal visszamenni Németországba. Ennyi év után is, még mindig segítséget kerestem a viselkedésére.

Nagymama hazament Németországba és jelentette Joe-t. Elmondta, hogy elrabolt és rab-szolgaként tart, hogy futtat és bűncselekmények részese. A rendőrség értesítette az Interpolt, akik már keresték Joe-t. Mivel mindenhol voltak kapcsolatai, kapott egy fülest, hogy napokon belül keresni fogja a rendőrség. Utasításba adta, hogy a városban egy kisebb hotelben vegyek ki szobát, vegyek bőröndöket, csomagoljak össze és apránként költözzek át. Elégette a naplóimat, hogy ne legyen ellene bizonyíték. Öltönyben, egy aktatáskával a kezében sétált ki a főbejáraton, mintha csak egy üzleti megbeszélésre menne – pedig évekig ott éltünk.

Amikor megérkeztünk, befestette a haját és a bajuszát, az új igazolványképét betette az időköz-

ben beszerzett hamis útlevelebe és le is pecsételte. Joe barátja elvitt minket egy darabon autóval, majd taxiba ültünk, végül vonatra szálltunk. Franciaországba mentünk, Marseille-be; fennakadás nélkül átjutottunk a határon. A kikötőhöz közeli hotelben béreltünk szobát.

Joe már másnap elküldött, hogy keressek klienseket. Egy kocsmában találtam állást pultosként, délelőtt 11-től este 11-ig tartott a műszak, végigdolgoztam a tizenkét órát. Gyakran előfordult, hogy ezután még volt kliensem. Volt, aki azt akarta, hogy előbb menjünk egy sztriptíz bárba vagy előbb együnk valamit. Soha nem kerültem ágyba a hajnali órák előtt. Kilenckor keltem, megsétáltattam a kutyát, és egy órát töltöttem azzal, hogy kisminkeljem magam.

Joe úgy gondolta, hogy rettenetesen keveset kapok a kocsmában, így azt akarta, hogy azt hagyjam ott és dolgozzak újra prostituáltként. Még kevesebb pénzt kerestem. Borzasztóan megharagudott, amikor nem annyit vittem haza, mint amennyi szerinte elég lett volna. Ezért követtem a történetem elején említett klienst a szakadt szobába.

Így kerültem egy késsel fenyegetőző örült közelébe. Hevesen vert a szívem és moccanni sem tudtam. Hirtelen eszembe jutott, hogy ha most meghalnék, akkor a mennybe kerülnék, ő viszont a pokolba. Magamban így imádkoztam: „Istenem, ne engedd, hogy gyilkos váljon belőle!”. Nem tudom, miért tettem. Talán Isten Szelleme vezetett így.

Megpróbáltam kihajítani a kést, de az visszapattant az ablakkeretről, vissza a szobába. Feldühödött, mérgében behúzott nekem, én pedig az ágy alá estem. Megpróbáltam eljutni az ajtóig, ő azonban felkapta a kést és elkezdett vele döfköd-

ni. Nem éreztem fájdalmat. Ordítottam, ahogy csak tudtam, amíg a tulajdonos hölgy meg nem hallotta. Feljött a kutyájával, és megpróbálta kinyitni az ajtót. A kutya megvadult a vér szagától, és megharapta a gazdáját. Amikor végre sikerült az ajtót kinyitni, ő is kapott néhány szúrás. Az őrült ezután eldobta a kést és elfutott.

Azon gondolkoztam, hogy „hát ilyen érzés meghalni”. Fáztam és moccanni sem tudtam. A hangok távolinak tűntek. Kinyitottam a szememet és nem értettem, mi történik. Hogy kerültem én ebbe a mocskos szobába? Miért fekszem a földön? Csak vért láttam magam körül és egyre több embert. Volt, aki törülközővel próbálta meg elállítani a vérzésemet. Egy rendőr kérdéseket tett fel, de én csak le akartam hunyni a szemem és aludni akartam. „Ébren kell maradni” – mondta. Megérkeztek a mentők és szirénázva, villogó fényekkel vittek a kórházba. A sürgősségin két orvos hajolt fölém, ahogy összevarrták a sebeimet. A kés nem talált el semmilyen létfontosságú szervet. Kész csoda! Nem kaptam érzéstelenítést, nyöszörögtem és sírtam. Vérátömlesztést kaptam és infúzióra kötöttek.

Magamban így imádkoztam:

„Istenem, ne engedd,

hogy gyilkos váljon belőle!”

Rettenetesen éreztem magam a kórházi szobában. Nem mosdattak meg és a hajam ragadt a vértől. Fáztam és viszketett mindenem, de nem tudtam magam megvakarni. Nyolc szúrást kaptam, és nem tudtam megmozdulni. A nővérek adtak fájdalomcsillapítót, de különösebben nem foglalkoztak velem. Nekik csak egy leszúrt prostituált voltam, szerintük – gondolom –nem érdemeltem többet.

Amíg még a kocsmában dolgoztam, egy férfi sokszor bejött kávéért. Úgy viselkedett, mint aki felcsapott a testőrömnek, de soha nem kért tőlem semmit. Az újságból értesült, hogy mi történt velem, és eljött meglátogatni. Biztosan elszörnyedt a látványomtól. Megígérte, hogy visszajön és hoz nekem sampont, szappant, fogkefét, fogkrémet, gyümölcsöt, kekszet és egy könyvet. Óvatosan felsegített az ágyból, leültetett egy székre a mosdó mellé, és megmosta a ragacsos hajamat, lemosta rólam a vért, majd visszatett az ágyba. Egy angyal volt, egyenesen Istentől.

Joe nem jött el a kórházba. Egy fiatal lánnyal küldött nekem ruhákat és egy levelet. A lány rajongott érte és a meséiért – pont úgy, ahogy évekkal azelőtt én is.

Amíg gyógyultam, végre volt időm gondolkozni. Nyilvánvaló volt, hogy új esélyt kaptam Istentől. Ki kellett találni, hogyan mászom ki ebből a borzalomból. A meneküléshez pénz kellett volna, de Joe az utolsó filléremet is elvette. Egy hostess klubba mentem el dolgozni, és meg-

**Nyilvánvaló volt, hogy új
esélyt kaptam Istentől.**

kértem a tulajdonost – egy nőt –, hogy a fizetésem egy részét tartsa biztos helyen.

Arra gondoltam, hogy így majd kijutok onnan. Hirtelen megjelent Joe és közölte, hogy csomagoljak, megyünk vissza Németországba.

VISSZA NÉMETORSZÁGBA

Tekintve, hogy az Interpol azóta is körözte Joe-t, gyalog keltünk át a határon. Emlékszem, hogy bukdácsoltam a mezőn magassarkúban; rémes volt. Joe anyukája várt ránk autóval a határ túloldalán és hazavitt minket. Kaptam tőle egy bakancsot, meleg ruhákat és 100 Eurónak megfelelő pénzt. Joe elvitt a rendőrségre, hogy nyilatkozzam – nem rabolt el, nem adott el –, és így az ellene kiadott elfogatási parancsot érvénytelenítsék. Agyban még mindig a foglya voltam, így beleegyeztem. Hosszú idő után tudtam csak szembenézni azzal a ténnyel, hogy szégyentelenül kizsákmányolt. Visszaélt a bizalmammal. Soha nem szeretett, becsapott és a fejőstehenévé tett. Rettenetesen fájt az igazság. Az egész életem egy nagy hazugság volt, mert nem voltam hajlandó elfogadni, hogy eladott és kizsákmányolt.

ÚJ KEZDETEK

Hamar találtam munkát, el tudtam magamat tartani és visszafizettem az adósságaimat. Előbb egy hotelben dolgoztam, majd a postán. A férjemmel, Charles-szal, egyszer találkoztam csak, de megvetéssel nézett rám. Le akart velem feküdni és megkérdezte, hogy azóta jobb lettem-e az ágyban. Elváltunk.

Az volt az érzésem, hogy elmúlt fölöttem az élet. Sok férfival lefeküdtem, de ezúttal úgy válogattam őket, hogy ne szeressek beléjük. Végre én irányítottam. Sok egy éjszakás kalandom volt. Az az igazság, hogy szabad voltam Joe fogságából, de a vele való kapcsolatban szerzett károk továbbra is gúzsba kötöttek.

Feminista lettem és csatlakoztam a mozgalomhoz. Egy hétvégi előadáson az egyik hölgy bevallotta, hogy alkoholista és véget akar vetni az életének. Elmeséltem, mit éltem át Spanyolországban, hogy tudom, min megy most át. Azt is elmondtam, hogy Isten elküldött hozzám egy

nőt, aki reményt adott és elmondta, hogy Jézus szeret és nem mondott le rólam. A hölgy egyetértett velem és elmondta, hogy a testvére is hívő.

Néhány hónappal később a bátyjával együtt meglátogattak. A férfi elkezdett gitározni, vidám, modern dicsőítő számokat játszott. Hirtelen megéreztem Isten jelenlétét. Amikor elmentek, elkezdtek ömleni a könnyeim. Rájöttem, hogy milyen mocskos az életem; megkértem Istent, hogy bocsássa meg

minden hibámat és kértem, hogy tisztítson meg. Bevalottam mindent a saját szavaimmal; azt éreztem, hogy Isten leveszi rólam a terheket, a szégyent és termé-

**Megkértem Istent, hogy
bocsássa meg minden
hibámat és tisztítson meg ...
Valós módon tapasztaltam
meg a szeretetét és tudtam,
hogy a bensőmben tátongó
űrt elkezdte betölteni,
és csak rá van szükségem.**

zetfeletti békét ad. Valós módon tapasztaltam meg a szeretetét és tudtam, hogy a bensőmben tátongó űrt elkezdte betölteni. Tudtam, hogy csak rá van szükségem. Elkezdtem olvasni a Bibliát, és nem tudtam letenni. Isten Igéje egyszer csak magamra vonatkozó lett és vigaszt adott.

Szerettem volna felkutatni régi hippy barátaimat a kávézóból, de az már bezárt. Valaki

adott nekem egy prospektust egy gyülekezet címevel, és amikor elmentem, a kávézó egykori vezetői éppen látogatóban jártak abban a gyülekezetben. Átöleltek, én pedig elmondtam nekik a történetemet és bocsánatot kértem, hogy annak idején nem hallgattam rájuk, amikor figyelmeztettek Joe-val kapcsolatban. ISTEN ELVESZETT LÁNYA HAZATÉRT! A párt azóta sem láttam. Nemsokkal ezután bemerítkeztem, és a következő igeverset kaptam emlékre:

*„Ne a régi dolgokat emlegetsetek,
ne a múltakon tűnődjete!*
*Mert én újat cselekszem,
most kezd kibontakozni,
majd megtudjátok!*
*Már készítem az utat a pusztában,
a sivatagban folyókat fakasztok.”*
– Ézsaiás 43,18–19

Isten az anyukámmal és a nagymamámmal való kapcsolatomat is helyreállította. Ezen felül arra használja a történetemet, hogy reményt, vigasztalást és erőt adjon a legkülönbélebb nemzetekből érkező embereknek.

Lehetőségem volt találkozni Maria-val, negyvennégy évvel azután, hogy örökbe adtam. A megbocsátás, gyógyulás és új kezdetek időszakát éljük.

ELENA – A GYÓGYULÁS ÚTJÁN

**Egy áldozat igaz története: hogyan
került az emberkereskedelem csapdájába,
és hogyan nyerte el szabadságát?**

